

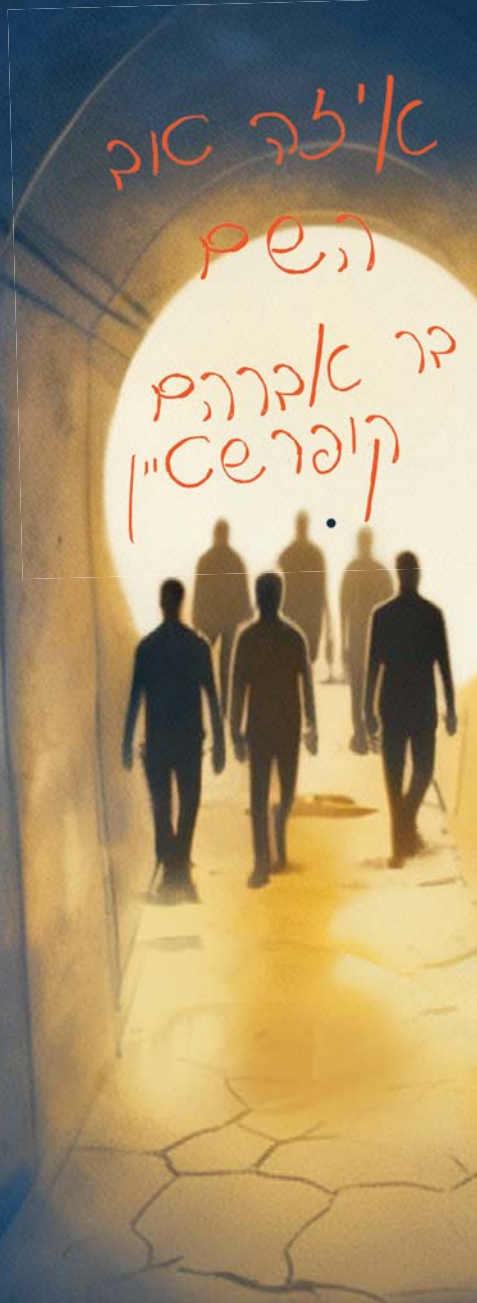
קאפס

לפית
בס"ד | כ"ה בתשרי תשפ"ו

נבר מזדו

תודה להקב"ה על הנס העצום שעשה לנו. תודה לעם ישראל המיוחד הזה. תודה לכן קוראות אהובות על השותפות המלאה, על הקבלות, התפילות והבקשות. זה היה העוגן שלי כל השנתיים האחרונות. ברוך ד' בר שלי כאן, הרבה בזכותכן! בעזרת ד' כשבר ייצא מבית החולים הביתה, אני ממש רוצה לעבור דרך בני ברק, העיר שהייתה לי בית. ניסע לאט כדי שבר יכיר ויראה וינופף לשלום, להכיר תודה לתושבים היקרים, לחברה החרדית המדהימה שאימצה אותנו אל ליבה, הרבה בזכות הטור הזה ב'קטיפה'. עוד אכתוב ואשתף כאן כמובן בע"ה.

ג'ולי קופרשטיין

ג'ולינג

כבר חזר!!!

אבא, תודה! אבא, תודה! אבא, תודה! אבא, תודה! כמה חיכינו לשנות את השם של הטור הזה לכבר חזר!
מוצאי שמחת תורה, אמצע הלילה, חוזרת עכשיו מבית החולים. אחרי שזכינו להיות בנס הגדול ברעים.
הייתי שם בעצמי. לא יודעת איך הקב"ה זיכה אותי לעמוד ברגע הזה במקום הזה.
הרגשתי ממש תחושה של תחיית המתים. רוצה להוריד את הרגשות למילים. זה מרגיש בלתי אפשרי. אנסה בכל זאת.
מתחילה מהסוף: בר הוא ילד מדהים. בדיוק כמו שכולנו חלמנו עליו ועוד יותר. הוא חזר כחוש ממש, מהרזים שבשבויים, עור ועצמות. חיזור מאוד. רואים שהוא עבר דבר או שניים. הוא לא מצליח כרגע להתעניין בדברים חומריים. לומד לאט לאט שהוא יכול לעשות מה שנחוץ לו, אחרי שנתיים שבהם אין רצונות בכלל.
אבל הוא חזר אור גדול, נשמה מאירה, עוצמתו, יודע בדיוק מה חשוב לו ומה פחות.
הוא לא ויתר על שום תפילה, על שום חג! הבקשה הראשונה שלו היתה לקבל ציציית. מפוקס, הראש לגמרי איתנו, מבין מה הוא עבר, עדין, רגיש, רואה את הסביבה, דואג לתת תשומת לב לכולם. אחרי המפגש הראשון עם המשפחה הגרעינית פנה והודה גם לאנלי, המטפל המסור של טל האב.
הוא חזק אמונית בדיוק כמו האם ג'ולי שלנו. ידענו את זה כבר מהסיפורים של אוהד בן עמי. אבל לראות בעיניים זה לא דומה לכולם.
היינו שם במוצאי חג בגג של תל השומר בשיבא. עשו שם הקפות שניות במתכונת מצומצמת. "בר, אתה רוצה שיר מסוים?" בר מיד ענה: "כן, ואפילו בהסתרה". אנחנו עומדים שם נרגשים, מול השיר שהושר בדביקות.
סיפרתי לו שזה בדיוק השיר של אמא שלו. השיר שתמיד היא בקשה שישירו לה. אבל יותר מזה, כשהיינו בבודפשט לפני שנה, במסע תפילה בהונגריה, האם ג'ולי הזמינה שישירו את "אפילו בהסתרה". שרו בבכי, בתפילה. פתאום ראינו שטל עומד. הפעם בלי שהוא נשען לגמרי על האחרים. ובדיוק ברגע הזה מתנגנות המילים "אני עומד, אני עומד" - והוא עומד. זה היה מדהים. בר שוב מדבר: "שרתי את זה כל הזמן, הרגשתי שהמילים האלה נכתבו בדיוק עלי ברגע הזה. הייתי כל כך הרבה זמן במטרו (ככה הם

פתאום יבוא

זה היה הרגע הכי צפוי והכי בלתי צפוי כאחד. פתאום זה בא.

הרגע הזה בו הבליח הבוק אור קטן בקצה מנהרה עלומה מעין כל, אי שם בעזה או ברפיח או בדיר אל בלאח. מישהו נכנס למעבה האדמה האפלולית, הציץ בפנים המיוסרות של יושבי החושך החיים בצלמוות, אסירי אימה וברזל, והכריז: חטופים, הגיע זמן שחוררכם.

הכי צפוי, כי בעצם איך לא? כבר שנתיים אנחנו מלוות בערבות יהודית, באכפתיות ובדאגה, באיסוף זכויות ובתפילות את ג'ולי קופרשטיין, אימו של בר אברהם, בטורה 'כבר חזר' בקטיפה'. רבות מהקוראות סיפרו על חיזוקים שקיבלו על עצמנו לשלמו ולהשבתו של בר. בעקבות הצעה של קוראות, נתחם מיזם של ברכת 'שהכל' כוונה בעת שתייה מבר מים, כמובן לזכותו של בר אברהם בן ג'ולה, השם שכולנו הוספנו לתחינותינו הנרגשות המלחשות ומרחשות, בתוך שאר חטופי עמך ישראל.

רבות מאיתנו הספיקו לפגוש בערבי התרוממות ברחבי הריכוזים החרדיים את ג'ולי האצילית גיבורת הרוח, שהמירה את הפגנות ומחאות משפחות החטופים בהפגנת אמונה יהודית יוקדת ובתחינה שימחה ד' את הדמעות מעל פניה. ההשתדלות הבלעדית שלה להשבתו הייתה הרוחנית. והרוח ניצחה. בצמרמורת של התרגשות זכינו לראות את פירות התפילות והזכויות. עלה תחנונו מערב ויבוא אלינו מבוקר הושענא רבה. אך סיימנו להעתיר בפילולי הושענא רבה, ונשמע קול, קול מבשר ואומר. הכי לא צפוי. כמה מאורגנים היינו. הכנו את גיליון אחרי סוכות מראש, עוד בטרם יום הכיפורים. הרי ידוע ידענו שלאחר החגים תשוב השגרה, ויתחדשו הלימודים, ולמה לא נקדים את מחר ואת המאוחר, כדי שהגיליון יופץ למנויים ולרוכשים בחנויות בחמישי בבוקר. ככה הודפס מראש הגיליון של השבוע עם טורה של ג'ולי קופרשטיין המפצירה בנו להתפלל לשלום ולהשבת החטופים 'ובכללם בני אהובי בר אברהם בן ג'ולה' לצד 'אלון בן עידית'.

במשך שנתיים דאגת ג'ולי להזכיר שוב ושוב לקטנות האמונה שיתכן שעד שיקראו את הטור, בר יחזור. לא היית נאיבית. היית אמא מאמינה. 'הלואי קרו ניסים והטור הזה כבר לא רלוונטי', כתבת גם בטור בגיליון שהודפס בתקווה יהודית שלא כתבת לאורך השנתיים המייסרות. ובכן, אכן התרחשו ניסים, ובר שוחר ונראה ליד שלט מתנוסס 'תמיד ביד הקב"ה'. התייחסת בו לארעיות הסוכה כשהדגשת: "האמת שכולנו מסתובבים בעולם בלי לדעת כלום על הרגע הבא". טעמנו, אם ניזכר, מהבלת"צ הזה כבר בסיוון אשתקד. אשמורת אחת התעוררנו בתרועת קרב עם, לא ייאמן, אימפריית הרשע האיראנית. כמה ימים אחר כך ציפורי הלילה התבשרו על הצטרפותה המפתיעה של ארה"ב להכרעת המערכה, ולאחריהם השכימו ציפורי הבוקר להודעת תום המלחמה. למען הדיוק, כל 'כבר חזר' הוא בלתי צפוי. התחלנו אותו כשברור היה שיהיה טור או שניים של המתנה ואחר כך השחרור. בינתיים חלפו כמעט שנתיים, עד שהיאמן הבלתי ייאמן התרחש.

פתאום זה יבוא. זה יהיה הרגע הכי צפוי והכי בלתי צפוי כאחד.

הרגע הזה בו יבליח אור גדול בקצה מנהרה נעלמת מעין אי שם בגלות. מישהו ייכנס למעבה האדמה האפלולית, יציץ בפנים המיוסרות של יושבי החושך החיים בצלמוות, אסירי אימה וברזל, ויכריז: ענווים, הגיע כבר זמן גאולתכם.

ברגע הזה, אנחנו מצהירים כבר עכשיו, נגלה לפתע שהעיתון שנשלח לדפוס, לא רלוונטי. מה לנו פה עם דרמות עוצרות נשימה, סיפורים אומנותיים, בעיות רגשיות, מתכונים, טורים מרתקים ומצוקות חברתיות, כשהעולם הישן עדי יסוד מתמוסס מול 'הר' יקקע, מבשר 'אומ'ר' שהערתנו בהושענא רבה. נשברי הלב ייחבשו, נכבאות ישעיהו, לשבויים בכל שבי שהוא ייקרא דרו, ולאסורים, מובטח בפסוק, ייפקח קוח.

ואף על פי שיתמהמה, עם כל זה פתאום יבוא האדון אל היכלו.

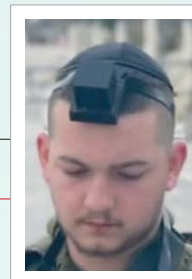
ר ח ח / ה

עורכת: רוחמה פז
תנהלת מכירות:
רח'ל דיקמן, תמר סולומנס
עריכת לשון והגהה:
מלכה לבקוביץ
הפקה:
פניה יעזבר
עורכת גרפית:
ציפי גרשוני
עיצוב גרפי:
ברעי קנפלמנר,
מירי אריאלי,
סימה מייזליש

איור: מירי יוניר
ציילומים:
ב' יערי, שאטרסטוק,
פלש 90, רוטרוס, לעית AP

להפצה ותנויים:
03-6170844
סלפון שיווק ופרסום:
03-5781715/6
סלפון מערכת:
03-6170800
פקס: 03-6170873
חייל לתנועת:
Prina-62@yated.net
מודל:

יתד
יחדות ת.ש.מ.ו.

קראו למנהרות המסועפות). בתוך סבך המנהרות אנחנו היינו באיזו מנהרה פינתית. ממש בהסתרה שבהסתרה. ושם הרגשתי כל הזמן את ד' איתי".

בר מאוד התרגש. עכשיו שרו שוב מחדש, כשבר עטוף ומחובק עם כל המשפחה שלו. רגע הפגישה עם ההורים היה מטלטל. אבא טל עמד ובכה. האם ג'ולי התמוטטה על הרצפה בככי. נראה היה שהיא שוב מתעלפת. לחשתי לה שבר צריך אותה עכשיו חזקה, ברגע אחד היא התחזקה ונעמדה. אי אפשר להאמין בכלל מה אמא יכולה לעשות בשביל הבן שלה. ההבנה שבר צריך אותה על הרגליים העמידה אותה בשנייה. זה היה רגע גדול, קדוש, עוצמתי. רגע שאין מילים לבטא.

ג'ולי החליפה את הכובע השחור שקיבל בר בכובע עם הכיתוב 'תמיד בידיים של בורא עולם'. להזכיר לכולנו ש-50 מטר מתחת לאדמה בעזה, או בידיים של אבא ואמא ברעים, או עכשיו איפה שאת קוראת את הטור הזה, לא משנה איפה, לא משנה מתי: תמיד בידיים של בורא עולם.

ג'ולי הסבירה לבר ברגע הזה מאיפה הגיע המשפט הזה: "יום אחד התקשר אלי מחבל ואיים עלי. לא יודעת מאיפה היו לי המילים. אמרתי לו: בר שלי לא בידיים שלך, רק בידיים של בורא עולם, וגם אתה בעצמך בידיים של בורא עולם. המחבל לא ציפה לכוז תגובה. אחרי רגע ארוך של שקט הוא אמר לי: כל הכבוד גברתי". מאותו רגע בר לא מוריד הכובע וגם מחלק בעצמו לכולם את הצמידים של תמיד בידיים של בורא עולם. וואו, איזה ילד אמוני הוא. רגע מרגש נרשם כשהוא ראה מהחלון את האוטו המשפחתי עם הכיתוב מלמעלה: תמיד בידיים של בורא עולם. אם עשינו את כל המאמץ רק בשביל הרגע זה, היה שווה. התרגשויות שיא בחדר, צחוק ובכי ונשימה שנעתקת, ועולים למסוק - קיבלנו עדיפות לעלות בין הראשונים כדי שנגיע לבית החולים לפני החג.

בר מתיישב. במסוק יש רעש נוראי, אי אפשר בכלל לדבר, אז כותבים. מה כותב ילד שיוצא מהתופת? בר לוקח את הלוח המחיק וכותב מיד, בלי לחשוב יותר מדי: "איזה טוב השם". זה מה שיש לו לומר אחרי כל התקופה.

אני חושבת שזה נושא שראוי למחקר - איך ההתנהלות של ההורים בחוץ השפיעה על ההתנהלות של הילדים שם בפנים. ראינו זאת בחוש.

בר מספר על רגע נוראי שבו המחבל ניגש אליהם ומודיע להם שהוא הורג עכשיו שניים מתוך השישה. הם מוזמנים לבחור מי יהיו השניים. החבורה שלהם בטוחה שהוא צוחק, אבל הוא דורך את הנשק שלו. בר מספר לג'ולי שהוא אמר 'שמע ישראל' ולא פחד. הוא הרגיש שהוא בידיים של בורא עולם. בסוף ברוך ד' כולם נשארו בחיים. היה מדהים לשמוע את בר אומר בדיוק את

המילים שהיו המוטו של ג'ולי.
חוזרת רגע אחורה בזמן:

מהרגע שבו הסתמנה העסקה כרצינית לא יכולנו לישון או לעשות שום דבר. אז ארגנו עצרת תפילה עצומה והשתתפנו בתפילות אדירות ובכל דבר שעזר להעביר את הזמן בצורה מיטבית. התחושה הייתה שהם היו חטופים שנתיים ועוד שלושה ימים. שנתיים קשות ושלושה ימים שפשוט לא רצו לעבור. פחדנו להרגיש. רצינו כל כך כבר להיות אחרי. בסופו של דבר עודכנו שנצא בהסעה לרעים בשעה 5:00 בבוקר יום שני. הבנו שלא נוכל לעמוד במתח הזה. ומכיוון שהיה זה בהושענא רבא, שבו כל עם ישראל ער איתנו, החלטנו לצאת לכיוון רעים מוקדם יותר. טל, דביר וסבתא יצאו לרעים בבוקר. אנחנו יצאנו מהבית ביום ראשון בשעה 23:00. אמרנו מזמור לתודה והמשכנו הלאה אל חניון רעים, המקום שממנו נחטף בר. נערך שם לימוד תורה של הושענא רבא.

עמדנו שם, במקום הנורא הזה, בדיוק שנתיים אחרי, אבל הפעם מתוך לימוד תורה ובהודיה. הייתה זו סגירת מעגל מרגשת. הרגליים של ג'ולי רעדו מאושר. חיכינו מאוד לבוקר. ראינו באוטו גיליון של 'קטיפה'. פתחנו אותו ב-כבר חוזה, ואיך לא, מכל הטורים זה היה בדיוק הטור "עסקה טובה" - הטור שמספר על השחרור שלו, שכתבנו אי אז בתמוז, כשהכל היה נראה כל כך רחוק. הקראתי אותו לג'ולי, מילה במילה. ראינו פתאום שכתבנו שהשמחה שלמה כי כולם השתחררו בבת אחת. זו הייתה משאלת לב לא הגיונית, והנה זה בדיוק מה שקרה. מי היה מאמין.

אבל יש משפחות שקבורות בימים אלה את ילדיהן אחרי שנתיים מייסרות. יש משפחות שעדיין מחכות ממש לילדים שלהן באי ודאות נוראה. וכמובן גם מי שחזר על הרגליים זקוק לרחמי שמיים מרובים. לא מפסיקים להתפלל. עד שכולם חוזרים. ג'ולי שלנו חזקה ומאמינה יותר מאי פעם. אושר לראות אותה ברגע הזה. אני שומרת עבורה את כל המיילים המחזקים שלכם. יודעת שהיא תקרא אותם אחד אחד כשרק יהיה לה רגע.

כמה מילים של ג'ולי:

תודה להקב"ה על הנס העצום שעשה לנו. תודה לעם ישראל המיוחד הזה. תודה לכן קוראות אהובות על השותפות המלאה, על הקבלות, התפילות והבקשות. זה היה העונג שלי כל השנתיים האחרונות. ברוך ד' בר שלי כאן, הרבה בזכותך!

בעזרת ד' כשבר ייצא מבית החולים הביתה, אני ממש רוצה לעבור דרך בני ברק, העיר שהייתה לי בית. ניסע לאט כדי שבר יכיר ויראה וינופף לשלום, להכיר תודה לתושבים היקרים, לחברה החרדית המדהימה שאימצה אותנו אל ליבה, הרבה בזכות הטור הזה ב'קטיפה'. עוד אכתוב ואשתף כאן כמובן בע'ה.

יתד נאמן: להתעדכן בכל יום. גם בחדשות. וגם בדעה הבהירה.

מצטרפים עכשיו למבצע המנויים, נכנסים להגרלת הענק וזוכים בפרס יוקרתי ללא הגרלה!

חייגו: 0772-6363-00

הבזקי אור ממנהרות האמונה

בימים בהם העולם עצר את נשימתו, ועם שלם הרים את עיניו לשמיים. בין פחד לתקווה, בין דמעה לתפילה, גולד פסיפס אמונה יפהפה. מוצאי שמחת תורה, אחרי יומיים של תורה של שמחה, ניסיתי להרכיב מעט מחלקיו.

נבר חוֹזֵר

מרים חסין

וְהִנֵּה כְּבֹד חוֹזֵר בְּרִי
וְקָט לְשָׁנָיִם מְדַבֵּר
מֵאָרֶץ זְרוּעָה מִנְהָרוֹת
חֶשֶׁד, עֲלֻטָּה אֵין אֹדוֹת
וְאֵין מִים בְּבוֹרוֹת,
וְרַק נְחֹשִׁים וְעֻקְבָּיִם בְּעֶשְׂרֵה קִבְּיִן
מִמְלָאִים הַנְּקָרוֹת
מִן הַרְצָפָה וְעַד הַתְּקָרוֹת
וְהַצֶּעַר שׁוֹרֵט, וְמוֹנֵף הַכּוֹרֵת
וְהַקּוֹדוֹת - שָׁנָה מְדִירוֹת

אָבֵל אֶחָד -

פּוֹחֶמֶת צְנוּרוֹת / מְדַלֶּקֶת עוֹד נִירוֹת
הַרְצָאוֹת בְּסִדְרוֹת/מ, כִּינָה דוֹרוֹן לְדוֹרוֹת
מְלֵאֵת עוֹלָם בְּאֶדְרָגְלִין / וּבְנֵיֶת טְרַקְלִין
עַת הַצֶּדֶק אֵינְסוֹלִין / בְּכֵל הַנְּחֹת חֶפְלִין
הַפְּכֵת כֹּל אֶבֶן וְלִבְנָה / כֹּל יוֹם-מִחְנֵת טַעֲמָה
חֶבְקֵת עוֹלָם בְּמִסְעוֹת / לְבִטֵּל גְּזֵרוֹת דְּעוֹת
לְהַקִּיט יִשְׁנֵי עֶפֶר / לְחַקֵּעַ כְּבֹד בְּשׁוֹפֵר...

הֵיטָה לָּהּ, מִשְׁלָךְ כֶּכֶד
שֶׁל מְהוּ טֶפֶל וְמְהוּ עֶקֶד
לֹא נִשְׁטַפָּה בְּמַבּוּל
עַת הַעוֹלָם לָקָה בְּבִלְבוּל...

שְׁלַחַת לֹו בְּלִי דָאָר אוֹ שְׁלִיחַ
מְנוֹחַ חֶסֶד לְחִזְקוֹת הַבְּרִיחַ
לְחוֹךְ הַגִּיהֶנוֹם צֶרֶדְתָּ לֹו שְׁקִיקִים
מִגּוֹ עַדוֹ שְׁלַחַת דְּקִיקִים
שֶׁל קְפִסוֹלוֹת אֲמוּנָה וְחֶקְוָה
וְלִחְשָׁה לֹו בְּאֶהְבָּה -
יוֹם יָבוֹא וְהִישׁוּעָה קְרוֹבָה!!!

שְׁעוֹת וְיָמִים שְׁנִדְמוּ בְּנִצָּח
בְּחֶרֶת לְדוֹשׁ אוֹתָם בְּנִצָּח...
הַרְמַת אוֹתָם עַל נֶס
וְנִלְוֵד הַנֶּס...
וְהִנֵּה פְּרָק הַחֲתִימָה
יָצָא לְאוֹד (מְדַחֵי מִשְׁמַע) בְּלִיל הַחֲתִימָה
וְיוֹם הַחֲטִיפָה
הָיָה לְיוֹם חִבּוּק וְלִטְפָּה
וְדָקָם טוֹד חֲגִיגָה לְקִטְפָּה...

חֲדָדוּ הֵיטֵב עֵינֵיכֶם
בְּנִקּוֹדוֹת הַצְּמֹו הַכִּי לֹא הִגִּינוֹת
שָׁבוּ בָנִים לְמִשְׁפָּחָה הַגְּדֵעֵינוֹת
בְּרִי חֶזֶק כְּבֹד, בְּלִשׁוֹן עֶבֶד
וְלֹא נְבִין אֵיךְ הַחֲדוֹשׁ הַמַּעֲבָד
רַק זֹאת נִגְדֵישׁ -
אֵין כְּבֹד חֲדוֹן
עַל אֵיךְ פָּחַמָּה יָבוֹא אֲדוֹן...

אֵבֵי אֲמוּנָה, אֵבֵי שֶׁל יוֹסֵף חַיִּים, לֹא הִצְלִיחַ לְעֻזּוֹ אֶת סִעֲרַת הַרְגָּשׁוֹת, כִּשְׁהֲרַת
נְפִתָּה וּבִנְיָן, הוּא פִּרְץ בְּקִרְיָה שְׁלִיטָעֶה אֶת לֵב כֹּל הַנוֹכְחִים: "שִׁמְעָה
יִשְׂרָאֵל... ד' אֱלֹהֵינוּ!!!" אוֹז, בְּכֹי, מִלּוֹ: "שִׁהְלִינִי וְקִימִנִי וְהִגְעֵנִי לְצִוּוֹן הַזֶּה".
זֶה הִיָּה הַשִּׁמְעָה יִשְׂרָאֵל הַכִּי יְהוּדֵי שְׁמֵעֵתִי, שִׁמְעָה שֶׁל אֵב שֶׁלִּי יָד שֶׁחֶשֶׁב שֶׁלֹּא
יֵאָדָה שׁוֹב, עוֹמֵד מִלּוֹ, חַי, נֶשֶׁם, וּמְבַרֵךְ בְּשֵׁם אֱלֹהֵינוּ. יוֹמֵי קוֹדֵם לָכֵן, הוּא סִיפֵר
שְׁקִיט סֵט לֹוֵב מְחֻזָּר, "כִּי אֲלוֹי, אֲלוֹי יִצְחָה הַבֵּן שֶׁלִּי לְבָרֵךְ עֲלֵי הַשְּׁנֵה!"
וּבְכֵן, הוּא זָכָה. שְׁנֵיהֶם זָכוּ.

דִּין מִרְן, אֵבֵי שֶׁל עֲמִיר מִרְן, עֲלֵה אֵל הַבַּיִת הַחַדְשִׁי 'איכָלוֹב'. הַקּוֹל
שֶׁלֹו רֶעֶד, הַיְדִים אֲחוּזוֹ בְּדִלִי מְקוּמָט. הוּא לֹא הִיָּה מְסוּגָל לְהִתְחַזֵּק לְדַבֵּר לְפָנֵי
שְׁהֵרִים אֶת עֵינָיו וְקָרָא מִלְּמוֹר לְתוֹדָה.
וְרַק אֵל הַמִּשְׁיָךְ, בְּהִתְחַזֵּק גְּדוּלָה, כִּפִּי שְׁאֹמֵר: "עֲמִיר בֵּן חֲזַר אֵלֵינוּ וְאֵל כֹּל
עַם יִשְׂרָאֵל".

אֵבֵי מִשְׁפַּחַת מִרְן, בְּכֹל בּוֹקֵר נְפִתָּה הַדָּת עַם אֲמוּנָה בְּרַכָּה: "בּוֹקֵר טוֹב
לְעִמִּיר שְׁלֹוֹ, אֵיפְשֶׁהוּ בְּעוֹלָם".
הֵם דִּבְרוּ אֵלָיו כְּאֵילוֹ הוּא שׁוֹמֵעַ, כְּאֵילוֹ קוֹל הָאֵם יְכוֹל לְחַדְדוֹר גַּם דְּרַךְ חֲמוּמַת
עֲלֵה.
בְּלִילֹת שְׁבִית, דִּין הִיָּה מוֹנִיחַ אֶת יָדוֹ עַל כּוֹס הַיַּיִן לְפָנֵי הַקִּדּוּשׁ וּמוֹסִיף בְּרַכָּה
חֲרִישִׁית: "הַשִּׁבְנוּ ד' אֵלֵינוּ וְנִשְׁבָּה".
וּכְשֶׁשָּׂאֵל אֲמוּנָה אֵיךְ הוּא שׁוֹמֵר עַל כּוֹחַ, הוּא רַק חֲיִיךְ וְאֹמֵר: "אֵם אֵיבְדִיתִי אֶת
הָאֲמוּנָה, אֵיבְדִיתִי גַם אֲמוּנָה".

אֵלֵיהֶם כְּהֵן וְעוֹמֵר שֶׁם טוֹב, שְׁנֵי מְשׁוֹרְדֵי הַשִּׁבְיָ שְׁשׁוֹחֲרָרוּ לְפָנֵי חֲזַי שְׁנֵה, הֵם
בְּחֶרֶת לֹוֹר תּוֹדָה בְּדִרְכָם. הֵם בִּיקֵשׁ לְשִׁיר יָחַד "מִלְּמוֹר לְתוֹדָה".
הַקּוֹל שֶׁלֹוֹהֵם הִיָּה צְרוּד, אֵבֵי מִלֵּא אוֹר. כְּמוֹ שֶׁלִּיחִים שֶׁל אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה, שֶׁל הוֹדִיעַ
שְׁאֵין לָהּ מִלִּים.

אֵלֵיהֶם כְּהֵן, אֲחֵד הַשׁוֹרְדִים, (שְׁחֲזַר בְּפִעֲמֵיהֶם הַקּוֹדֵשׁ) סִיפֵר, שֶׁבְּאֲחֵד הַיָּמִים
הַשְּׁפִלִים בִּימֵי, כִּשְׁהַיְיָאוּשׁ כּוֹמֵט הַכְרִיעַ אֲמוּנָה, הוּא הֵרִים עֵינָיו וְאֹמֵר בָּלֵב:
"רִיבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תְּנֵי לִי סִימָן שְׁאֵתָה אֵינִי, רַק סִימָן קֵטָן".
וְכֹמֵה רָגַעִים אֲחֵד כֵּךְ, קִרְהַ מִשְׁהוּ שֶׁלֹּא יִשְׁכַּח לֹו אֶעֱלוֹם - הַרְדִּיו, שֶׁהִיָּה פִתּוּחַ
כֹּל הַזְּמָן עַל תְּחִיבָה בְּעִרְבִית, פִּתּוּחַ הַתְּחִלָּה מְעֻבָּמ.
בְּלִי סִיבָה, בְּלִי יָד אֵדָם, נְשִׁמְעוּ רֶעֱשִׁים וְהִתְדַר עֶבֶר פִּתּוּחַ פִּתּוּחַ לְשִׁדּוֹר
יִשְׂרָאֵל, בְּעִבְרִית.
"בְּרַגַּע הַזֶּה", סִיפֵר אֲחֵד כֵּךְ, "הַרְגָּשִׁית כְּאֵילוֹ מִשְׁהוּ מִלְּמַעְלָה נִרְגַע בִּי, מִנְעֻמָּה
אֲמוּנָה וְאֹמֵר: אֵלֵיהֶם, אֵלֵיהֶם".
מִאֲמוּנָה יוֹם, אֶפְסִלוֹ בִּתְנֵךְ הַבּוֹר הַהוּא, הוּא לֹא הִיָּה לְבַד יוֹמֵךְ.

צְבִיקָה וְאֹפֶרֶת מוֹר, הוֹרִיו שֶׁל אֵינִי, הַתְּפִלָּה בְּלִי סוֹף וְאֹמֵרוֹ תְּהִלָּים.
אֹפֶרֶת סִיפֵרָה פֶּעַם, שֶׁבְּלִילֹת הַקִּשִׁים הִיא הִיָּתִיב שׁוֹמֵעֵת בְּרֹאשׁ קוֹלוֹת שֶׁל פּוֹדָה,
אֵבֵי אֵל חוֹזְרֵת לְמוֹר לְעֻזָּה שׁוֹב וְשׁוֹב:
"אֵין עוֹד מְלַבְדֵי. אֵם הוּא בִּידֵים שֶׁל הַקֵּב"ה - הוּא בִּידֵים הַכִּי בְּטוֹחוֹת
בְּעוֹלָם".
וְאֵל נְרַדְמָה, תְּמוּדָה עַם סִפֵּר תְּהִלָּים פִּתּוּחַ עַל הַכְרִית.

בְּשֶׁבֶת, כְּשֶׁלֹּא נִתְּךְ הַרְבֵּה חוֹלֵי מִתְקוּוֹה, מְצָא מִתְן אֲנִיגְרֵסֵט נְחֻמָּה בְּסִדְרוֹ שְׁקִיבָה
בְּאוֹפֵן מְפִתֵּם מְבַכֵּר חֲמוּמָס. שְׁלוֹשׁ פְּעֻמָּים בְּיוֹם פִּתּוּחַ אֵינִי וְהַתְּפִלָּה אֵל מִלּוֹ
הַחֲשִׁיבָה, בְּאֲמוּנָה שִׁיּוֹם אֲחֵד יֵאָדָה שׁוֹב אוֹר.

דווקא
ממנהרות
האימה בקעו
נהרות של
חשובה.
מלי אברהם
ליקטה טיפות
מהם

מלי אברהם

